

Publicerad 2012-01-10 11:05 av sifaka

"Jag har alltid velat undfly livet; skrivandet och kärleken är de yttersta utvägarna för det." - N.Bouraoui

Psalm för de döva.

Jag gör mig illa på orden.

När spetsarna riktas mot mig är jag naken, pilarna träffar djupt in, jag öppnar för dem att ta sig rakt in i hjärtat.

Jag svävar på orden.

Ibland blåser jag upp dem och låtsas att de bär mig, högt över verkligheten.

Det gör ont att ta mark, det gör ont när en såpbubbla blir hård och krossar en mot golvet.

Jag är så nära och så långt ifrån.

Ibland tror jag att det reder sig, det nystar upp sig, det går.

Ibland räcker det med ett nyp för att jag ska vakna.

Säg, någon, vad jag ska ta mig till?

Det stormar utanför.

Det stormar inuti.

Jag tror jag har gjort bort mig på alla sätt, jag tror jag är en elak flicka och en dålig vän.

Ibland vill jag inte ens försöka.

Ibland vill jag inte ens gråta.

Jag vet inte vad jag vill, jag känner bara att jag måste och borde.

Någonting säger mig hur jag ska leva men vem?

Stackars, stackars mig vill jag tänka, stackars, stackars mig.

Men det stämmer inte.

För jag vet att det är mitt eget fel.

Så länge jag slipper undan går det an.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sifaka med Poeter.se id #31970 innehar upphovsrätten